

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

Na den slag.

Vóór den slag hebben we gebeden.
Na den slag behooren we nu ook te danken.
Dat moet, afgedacht van het resultaat, dat de verkiezing heeft opgeleverd of had kunnen opleveren.

Ons bidden alleen verplicht ons tot danken.
Zoodra we in ons gebed God gaan voorschrijven, hoe de verkiezing moet uitvallen en we worden te leure gesteld, dan laten we het danken na, want we hebben niet recht gebeden.

Maar wanneer vóór den slag het gebed inhield, dat God Zijn Naam zou verheerlijken door ons, dan vlooit de dankensstof ons toe.

Want God kan zich verheerlijken zelfs in onze nederlaag.

Gods volk kent ook tijden, dat het dankt, dat de Heere toornig op hen geweest is.

Maar de Heere maakt ons het danken niet moeilijk.

Hij deed ons den slag winnen.

Niet zoo glansrijk als een vorig maal.

Maar dan toch winnen.

Als overwinnaars mogen we thans nederknien.
Zeker, veel teleurstelling werd ondervonden.

Verdachtmaking door hen, die aan onze zijde moesten strijden.

Ook komen er berichten in, dat er christelijke onderwijzers en ambtenaren zijn, op wie we anders rekenen konden, omdat ze tot ons behoorden, die hun eerstgeboorterecht verkochten en er zelfs geen schotel linzenmoes voor ontvingen.

Er moeten er zijn, die blanco, zelfs die rood hebben gestemd!

Geloofden zij, dat blanco-heeren of S. D. A. P.-ers, stel, dat links had getriumfeerd, hun het gekorte salaris hadden terugbezorgd?

Dan zijn ze wel uiterst kortzichtig en in de politiek meer onbedreven dan sommige half-analphabeten.

Of handelen ze enkel uit bitterheid, uit een soort wraak?

Dan hebben ze zich toch niet gehouden aan het Woord des Heeren.

Evenwel legge men hierdoor niet een lak op ons onderwijzerscorps als zoodanig, evenmin als op de ambtenaren van revolutionairen huize in het gemeen.

Wij vertrouwen, dat zeker 90 pCt. overeenkomstig zijn beginsel heeft gestemd.

Evenmin meene men, dat ook onder andere categorieën van ons anti-revolutionaire volk geen menschen voorkomen, die hun ontevredenheid op het stembiljet koelden.

De Kersten-partij deed ons wel de meeste afbreuk.
Altemaal teleurstellingen.

Maar de stemming van dankbaarheid mag er niet onder lijden.

Laat ons dan niet gelijk zijn aan de negen meelatschen, die, na hun reiniging, vergaten Christus te danken.

Doch volgen we het voorbeeld van den Samaritaan, die den Heiland te voet viel.

Waar geen openbare dank-samenkomsten werden gehouden, hebben de gezinshoofden hier een taak te vervullen.

Zou de Heere geen bezoeking doen over een ondankbaar volk?

— Een nieuw ministerie.

Het kabinet Ruys heeft 29 Juni, dus twee dagen vóór de verkiezing, reeds zijn ontslag bij de Koning ingediend.

De „N. R. Ct.” konkludeerde daaruit, dat het levensmoe is.

Dat blad zag voorbij, dat nog andere onderstellingen mogelijk zijn.

In elk geval heeft het naar den wensch van Rechts gehandeld.

Uit de Linksche pers kan men nog wel eens de stem beluisteren, dat het Kabinet evengoed kon aanbliven.

Maar in de Rechtsche pers werd zoo iets totnu toe niet vernomen.

Het verlangen naar rekonstruktie van het Kabinet schijnt bij Rechts algemeen.

Waarbij dan nog komt, dat eenige ministers zeker zullen heengaan.

Wij voor ons achten het niet van het hoogste belang, wie er Kabinetsformateur wordt.

Zelfs niet, welke ministers worden gekozen.

Maar of er een goed Kabinets-program wordt vastgesteld, waarin met de program-eischen van onze partij ernstig rekening wordt gehouden.

In het Kabinet Ruys liet dat, al begrijpen we zeer wel, dat we bij koaliseering niet het onderste uit de kan kunnen krijgen, zoo nu en dan te wenschen over.

Soms zelfs voelde het anti-revolutionaire volk zich door maatregelen gekwetst.

Laatst weer door het inleggen van plezierreinen op Zondag.

We mogen toch zeker wel vragen, dat zoo iets niet meer voorkome.

Dat onze mannen, die uitgenoodigd worden in het nieuwe Kabinet zitting te nemen, dan bij de

saamstelling van het Kabinets-program, niet te veel aan het goed vertrouwen overlaten, maar tot vast akkoord zoeken te komen!

Evenzeer rekenen we er op, dat onze Kamerleden, met wie vanzelf voeling moet worden gehouden, op hun qui vive zullen zijn.

De anti-revolutionairen wenschen op meer dan één punt geen da capo van het Kabinet Ruys.

— De Kersten-partij.

Enorm was de winst der Staatkundig Gereformeerde Partij, door ons korthedshalve de Kersten-partij genoemd.

Vooraf in het distrikt Dordrecht maakte zij de meeste slachtoffers.

Met opzet schrijven we: slachtoffers.

Want we hebben eerbied ook voor politieke gevoelens, die de onze niet zijn.

Maar de Kersten-partij is op onwaarsachtigheid gegrond.

Op het beginsel van: zij zeggen het maar doen het niet.

Men denke slechts aan hun ageeren tegen verzekeringswetten en vrouwenkiesrecht.

En daarom weegt ons het lot der misleiden zoo zwaar.

Geen middel mag onbepoofd worden gelaten om hun de oogen te openen.

Daarmee mag niet gewacht tot de volgende verkiezing.

Reeds dezen winter moet de arbeid onder hen aangevangen.

Natuurlijk zijn al deze stemmen niet afkomstig van de zgn. Oud-Gereformeerden. Er zijn ook Christelijk-Gereformeerden bij. Ook Hervormden van de ljjdelijheidsrichting. En op de Veluwe en de Zuid-Hollandsche en Zeeuwsche eilanden ook wel kerkelijk Gereformeerden.

Van te voren waren we daaromtrent reeds ingelicht.

En de uitkomst heeft het bewezen.

Laten onze kiesverenigingen zich in die streken dapper wezen.

Onvermoeid huisbezoek is hier het groote middel.

Met ieder van die slachtoffers moet uitvoerig gesproken worden, desnoods avonden lang.

Zij moeten overtuigd worden, niet slechts overreed.

Dat vergt tijd.

En inzonderheid op de onwaarsachtigheid van die partij behoort de aandacht gevestigd.

HEPP.

OPVOEDING EN ONDERWIJS.

Iets over de Oud-Grieksche Gymnasia.

II.

De leiding van de geheele school was waarschijnlijk opgedragen aan den z.g. gymnasiarch. Het merkwaardige van dit ambt was, dat het geen eigenlijk beroep vormde: zooals men voor een jaar tot gemeenteraadslid, stadssecretaris of ontvanger der belastingen benoemd werd, werd men ook tot dit ambt of tot dat van leeraar gekozen. Hieruit blijkt reeds, dat geenerlei bevoegdheid vereischt werd. Men werd eenvoudig door de volksvergadering gekozen. Hoofdzak was, dat de gymnasiarch zorgde voor de orde, het lichamelijk welzijn en de ontwikkeling der leerlingen. Men verwachtte echter ook zijn financiële medewerking tijdens zijn ambtsjaar bij het aanschaffen van zalfolie, het organiseren van wedstrijden en de verfraaiing van het gebouw. Heteigenaardige is, dat men, wanneer men carrière maakte, niet alleen van lager tot hooger kon opklommen, maar dat meermalen iemand, die gymnasiarch geweest was en dus het geheele onderwijs geleid had, later b.v. hoofd van de lagere school werd. Zoo de reeds genoemde Zosimos te Priene. Deze heer was eerst stadssecretaris, daarna gymnasiarch. Als zoodanig maakte hij zich verdienste lij door een groote schenking van zalfolie, die bij feesten zelfs geparfumeerd was, door betaling van de badkosten van leeraren en leerlingen en verfraaiing van het gymnasium met twee Hermesbeelden. Het onderwijs zelf bevorderde hij door aanschaffing van nieuwe leermiddelen en aanstelling van een leeraar in de letteren. Om hem nu de gelegenheid te geven ook het lager onderwijs te beweladigen werd hij tot hoofd der lagere school benoemd.

De leeraren waren meestal vrije burgers, die zich vrijwillig voor het ambt beschikbaar stelden en bij plichtsverzaking kregen ze alleen een geldboete. Maar in sommige plaatsen waren er strengere bepalingen. Zoo werden in Stratonikeia de staatsschoolmeesters in de gevangenis geworpen, als ze vergaten aan den stadsraad mededeeling te doen van het overlijden van een leerling. In Pergamum kreeg de gymnasiarch Agias een complimentje, omdat hij de uit andere plaatsen komende leeraren goed behandelde, zoodat ze, wanneer ze in hun vadersteden teruggekomen waren, den lof van Pergamum bezongen. Een ideaal-rector was ook Straton in Pergamum, want die zorgde niet alleen voor den noodigen ernst bij het onderwijs, maar ook voor... tractementsverbetering van de leeraren, of althans voor de juiste uitbetaling van

het salaris. In menige stad genoten de leeraren bijzondere privileges, waarvan het belangrijkste wel was vrijdom van belasting. Het meest treffend uit de waardeering voor den arbeid der leeraren zich in de gedenkteeken, die voor hen werden opgericht. De eenvoudigste vorm daarvan is die, waarop de gestorven leeraar afgebeeld wordt met een rol in de hand en een leerling voor zich, die naar hem opziet. Een treffend bewijs van de dankbare liefde der leerlingen spreekt uit een grafrelief ter eere van Hieronymus op Rhodus opgericht. Op de eene afbeelding zien we den leeraar zitten omgeven door vijf leerlingen, tot wie hij spreekt, en op de andere begeleiden we hem in de onderwereld, waar hij de oorden der zaligen betreedt. Uit het grafgedicht vernemen we, dat de gestorvene 52 jaar lang les gaf aan de lagere school en een lijst van zijn leerlingen was in den grafkelder aangebracht.

Evenals de leerlingen hadden ook de leeraren hun vereenigingen om gezamenlijke besluiten te nemen en hun belangen te behartigen. Zoo werkt in Smyrna zulk een vereeniging mee tot het eeren van een medeburger en in Kallipolis schenken de gezamenlijke vereenigingen van leeraren en leerlingen aan den yskundeleeraar een krans, zeker wegens zijn groote verdiensten. De ambtsplichten van de leeraren waren omschreven in de schoolwet. Tot hun voornaamste verplichtingen behoorde het afnemen van examens, die vaak gehouden werden om hun ijver te controleeren en dan ook op Chios den veelzeggenden naam van leerarenexamens droegen. Tot de rechten der leeraren behoorde behalve het salaris een deel in de gelduitdeelingen, die soms gehouden werden en bij de schoolwedstrijden viel ook hun soms wel een prijs ten deel; zoo kregen ze b.v. te Priene een kalf.

Door verschillende gelukkige vondsten is men thans in staat zich een idee te vormen, hoe sommige vakken onderwezen werden. In plaats van een bord gebruikte de onderwijzer scherven of tegels, waar de oefeningen ingekrast werden. Zoo heeft men te Athene een scherp gevonden met een lees-oefening: ar bar gar dar er ber ger der enz. Ook gebruikte men voor het eerste leesonderricht wel letters van elpenbeen of bukshout. In kindergaven heeft men vierkante blokjes gevonden met de letters van het alphabet er op, zooals onze kinderen het alphabet opzeggen, dan leerden ze het van achter naar voren en zoo, dat telkens een letter van voren naar achter gevolgd werd door een van achter naar voren. Zat dat er voldoende in, dan begonnen ze te schrijven, eerst de letters, dan de lettergrepen. Ging ook dat goed dan werd een eigenaardige oefening gehouden om de tong los te maken: er werden n.l. eenige lettergrepen aaneen geschreven, absoluut zonder eenige betekenis, maar zoo, dat de moeilijkste letterverbindingen ontstonden. Een blijkbaar zeer verbrede oefening was deze, dat de leeraar de letters van het alphabet opschreef onder elkaar en de leerling, die dan aanvulde, hetzij tot gewone woorden, hetzij tot de namen van beroemde mannen. Dat kan dan nog worden uitgebreid door bij iedere letter 4 of 5 namen te vragen. Er is zulk een oefening over, die vijf pagina's vult. Op een andere pagina van hetzelfde cahier staat te lezen: „Het belangrijkste levensbeginsel is de wetenschap”. Dit is echter blijkens het mooie schrift niet door den knaap, maar door den leermeester geschreven!

Van bijzondere waarde scheen men te achten het inprenten van spreken en wijze woorden, die meestal in versvorm opgesteld, in grooten getale gevonden zijn. Welke wijsheid de Grieksche schooljeugd te verwerken kreeg, moge blijken uit eenige voorbeelden. „Hij, die geen onrecht doet, kan leven zonder wet”. (met 2 fouten, verbeterd door den leeraar). „Ga steeds te rade bij een wijzen man en bouw niet klakkeloos op al uw vrienden”. (Voorbeeld van den leeraar, tweemaal door den jongen herhaald). „Doe je best, knaap, anders krijg je klappen”. (Voorbeeld van den leeraar, 4 maal door den jongen herhaald, klaarlijklijk als strafwerk). Op een zeer veel gehanteerde en dus gesloten houten plank van ongeveer 7 bij 15 c.M. staat het volgende geschreven: „Al wat leeft, vult zich den buik met voedsel, maar het menschelijk geslacht is onverzadigbaar aan winst; doe je best”. Acht wassen tabletten uit Aboesir zijn gevuld met deze woorden: „Wanneer iemand kwaad doet en daarbij braaf spreekt, maar zijn buurman krijgt hem in de gaten, dan verdubbelt dat zijn slechtheid”. Onder een van deze tabletten heeft blijkbaar de knaap zelf geschreven: „De slechtheid mag voor mijn part naar de wip loopen”. Hij had er zeker genoeg van. Elders lezen we het volgende schrijffoorbeeld: „Toen Diogenes (dat is de bekende wijsgeer, van wien men zegt, dat hij in een ton woonde) eens een vlieg op zijn tafel zag wandelen, zei hij: kijk eens, zelfs Diogenes houdt er tafelschuimers op na.”

De leerboeken, waaruit de tegenwoordige jeugd de talen leert, zijn louter lustwaranden vergeleken bij die der oude Grieken. Zoo is er een cahier gevonden, bestaande uit 8 houten plankjes, die door zijden draden verbonden zijn. Op een van de bladzijden is een kop geteekend, waarschijnlijk die van den leermeester; maar dat is dan ook de meest poëtische pagina. De eerste 4 bladzijden zijn beschreven met werkwoorden en de naamvallen, die

daarbij behooren. Dan komen ellenlange opsommingen van voegwoorden, voornaamwoorden, fonetische opmerkingen en dergelijke geleerdheden. Ongelooflijk droog. Toch kende ook het taalonderwijs wel wat anders. Zoo werden de jongelieden soms uitgenoodigd tot het maken van parafrazen, waarvan er ook een bewaard is, die ik tot slot geef. „Een zoon, zijn eigen vader vermoord hebbend (sic) en de wetten vreezend, vluchtte naar de wildernis en over de bergen trekkend werd hij achtervolgd door een leeuw en achtervolgd wordend door den leeuw, klom hij in een boom en toen hij in den boom geklommen was, vond hij daar een slang en terwijl hij naar boven had kunnen klimmen, daalde hij vanwege de slang weer neer... (dan ontbreekt een gedeelte en dan volgt de moraal)... een misdadig blijft voor de godheid niet verborgen”.

Zoo zou ik kunnen voortgaan nog andere merkwaardigheden te vertellen, die de opgravingen ons geleerd hebben. Maar dit moge volstaan. Er blijkt reeds uit, van hoe groot belang deze vondsten kunnen zijn voor de kennis van het alledaagsche leven, waaromtrent we in menig opzicht door de schrijvers niet zoo goed zijn ingelicht. We betrappen hier de praktijk, in wat ik vertelde die van het schoolleven, op heeterdaad en daardoor gaat die wereld van duizenden jaren geleden voor ons leven; we merken, dat die oude Grieken menschen waren van gelijke beweging als wij, al was hun maatschappelijk leven dan ook anders ingericht dan het onze; we zien, dat ook in de praktijk van het schoolleven dezelfde moeilijkheden voor leermeesters en leerlingen voorkwamen als bij ons, en dat er ook in dat opzicht niets nieuws is onder de zon.

Dr A. SIZOO.

Hooggeachte Redactie,

Gaarne zag ik onderstaand schrijven in „De Reformatie” opgenomen. Bij eventuele plaatsing mijn dank.

Tot mijn spijt hebben enkele woorden, in de inleiding tot het Verslag van de Jaarverg. der Vereeniging van Leeraren bij het Chr. M. O., aanleiding gegeven tot ergernis aan den betrokkene. Nader bleek me, niet alleen uit het schrijven van Dr Marmelstein, dat ook anderen het als een insinuatie opvatten. Ik heb aan het adres van Dr Waterink iets geschreven, dat op verdachtmaking gelijkt. Dit was verkeerd. Daarom verzoek ik Dr W. mijn excuses te willen aannemen.

Hoe kwam ik er toe, de gewraakte woorden neer te schrijven? Het geschiedde niet in opwindning. Maar toch wel in een eenigszins bittere stemming, die nog niet geheel geweken is. En die stemming heeft Dr W. bij mij (en bij vele leeraars bij het Chr. M. O.) opgewekt, daar wat hij in „De Reformatie” van 20 Febr. '25 schreef, en niet herriep! Als Dr W. daar beweert, dat er zeer goede uitzonderingen zijn, dan deugt dus ons corps niet. Dat is een harde beschuldiging. En wat mij nu vooral ergerde is dit, dat Dr W., die toch ook leeraar was (of nog is), zijn bezwaren, zoover ik weet, nooit in onze Vereeniging of ons Orgaan geuit heeft, maar opeens als journalist in zijn blad met zulke zware aanklachten komt.

Dit ter verklaring; niet ter verontschuldiging. Nog eens: het spijt me, dat ik uiting gaf aan minder edele gevoelens ten opzichte van Dr W.

Verder zal ik op de zaak niet ingaan.

Dr W. geeft in „De Reformatie” van 29 Mei j.l. zijn voornemen te kennen, de kwestie in ons Orgaan verder te behandelen.

Daar ben ik blij om. Naar mijn meening had Dr W. daar moeten beginnen. Intusschen zou het mij, en velen, een zeer groot genoegen doen, als Dr W., wat hij in „De Reformatie” van 20 Febr. j.l. schreef, ook in dat blad alsnog herriep.

Met de meeste hoogachting,

Uw dw. dn.,

P. DEN BOER.

Rotterdam, 8 Juni 1925.

Naschrift. Ik ga op dit schrijven niet weer in. Daar de heer d. B. het aan den eind-redacteur zond, en het deswege wachtte tot een red.-vergadering, bleef het eenige weken liggen.

Gaarne neem ik het excuus van den heer d. B. aan. Alles is hiermee in orde.

Intusschen schijnt — gelijk mij uit een correspondentie met dhr Keegstra bleek — een poststuk zoek te zijn geraakt. Daarom ondervindt mijn antwoord in „Ons Chr. M. O.” vertraging.

J. W.

LITERATUUR EN KUNST.

„Moment-opnamen”.

Eigenlijk behoort de bespreking van het boekje, waarover we in dit artikel handelen: „Moment-opnamen” door A. M. Emous, niet in deze rubriek van ons blad thuis, want het is niet een literair, maar een Evangelisatie-geschrift.

Het voert ook volstrekt niet de pretentie, een literatuur-product te zijn en neemt niet in het minst de houding daarvan aan. Integendeel, klaar en eerlijk komt het uit voor z'n evangeliseerend karakter, in inhoud en vorm beide.

Dat we het dan toch in deze rubriek bespreken, heeft tweërlei grond: vooreerst is het in z'n soort nauw verwant aan een in onzen tijd bijzonder gewild genre van literatuur, de kinder-psychologie, en ten tweede heeft het kwaliteiten, die zekere literaire waarde insluiten.

„Momentopnamen”¹⁾ draagt tot ondertitel „Schetsen uit het leven van kleine menschen”. Kinderen dus zijn de figuren, die hier ten tooneele verschijnen. De Schrijfster, Mej. A. M. Emous is een onderwijzeres, die vertelt van haar jongens en meisjes, en ons, ouderen, een blik doet slaan in de ziel van het kind.

Door dezen inhoud is het boekje nauw verwant aan de vrij vele geschriften, meest ook van Schrijfters, die in de nieuwere literatuur de aandacht vestigen op het kinderleven. Herhaaldelijk al schreven we over deze boeken en wezen daarbij de plaats aan, die ze in de moderne letterkunde innemen en verdienen.

In bijzonderheden deden we zulks naar aanleiding van de proeven van dit soort, die Mevr. Cohen — de Vries heeft nagelaten, „Uit de School geklapt” en „Kinderen uit m'n klas”, schetsenbundels, die we, naar de lezer zich mogelijk herinneren zal, om hun psychologisch-analyseerend karakter, het rijke talent van waarnemen en opmerken, dat er uit sprak, meenden te mogen rekenen tot het beste, wat de latere literatuur op dit gebied heeft opgeleverd.

Waar nu het boekje van mej. Emous in z'n conceptie geheel aan deze bundels gelijk is, zal het den lezer duidelijk zijn, dat we het daarom in de eerste plaats onder het hoofd „Literatuur en Kunst” bespreken.

Wie de fijne boeken van Mevr. Cohen — de Vries genoten heeft, weet, dat ze vertelden van Chris, Liesbeth, Piet, Elsje, Mientje, Trui en vele andere kinderen, die, ieder in hun eigen karaktertrekken en hebbeligheden, werden beschreven als vertegenwoordigers van die kleine wereld, waarin zoo groote verscheidenheid van gaardheid en gesteldheid aan den dag treedt. Een voor een liet de Schrijfster ze voor den dag komen uit de bonte mengeling der klasse-gemeenschap, om ze te doen zien, ieder weer anders dan de anderen, elk met eigen behoeften en gebreken, vragend ieder voor zich toewijding, liefde, geduld, tact, meeleven, meelijden van de onderwijzeres, die allen te gelijk onderwijzen moet. Het moeilijke, maar mooie, het vaak teleurstellende maar steeds ook weer verblijdende werk van de onderwijzeres, dat verrijkt en verdiept zoo het met liefde en toewijding wordt verricht, kwam door deze boeken in een duidelijke belichting te staan. De lezers, en ze waren talrijk, leerden dien arbeid waardeeren en als begeerlijk zien.

Ook in onzen christelijken kring werden deze bundels terecht met erkentelijkheid ontvangen. En ze deden aanstonds de begeerte ontstaan naar dergelijke boeken uit een christelijke levensovertuiging geschreven, naar schetsen van een christelijke onderwijzeres, die op dezelfde, liefdevolle en fijne wijze haar leerlingen wist te naderen en te leiden, maar dan naar het eenige en groote levensdoel. Zelf hebben we die begeerte uitgesproken naar aanleiding van Mevr. Cohen's boeken en ook elders in de christelijke pers zagen we haar geuit.

Inderdaad verschenen in enkele schoolbladen sindsdien zoodanige schetsen, maar een bundel liet zich tot nu toe wachten. En nu is Mej. Emous, voorzoover mij ten minste bekend is, de eerste, die tot dat moeilijke werk zich heeft gezet, en een boekje heeft gegeven naar den stijl van Mevr. Cohen — de Vries, maar dan van positief christelijke visie.

Evenals haar voorgangster, wier invloed duidelijk merkbaar is, vertelt zij van Jan en Martin en Arie, van Wim, Gij, Jaantje, Mielje, Harm, Daan, enz. Ze introduceert haar kinderen op dezelfde eenvoudige wijze, zonder onnodigen omhaal van persoonsbeschrijving, waarom het immers niet te doen is, ze toont een zelfde liefde te bezitten voor het kind en een gelijke toewijding voor haar arbeid.

Maar — en dat is het verschil — zij ziet haar kinderen en haar werk onder ander aspect, onder religieuze belichting. Ze spreekt met haar leerlingen over de eeuwige dingen en leidt de gedachten van haar lezers ook in die richting, door een enkele korte opmerking, die ze aan haar analyse toevoegt. Metterdaad brengt dus dit boekje den wensch, dien het literaire werk van Mevr. Cohen deed ontstaan, dicht bij zijn vervulling en als zoodanig verdient het dus in onze rubriek bespreking.

De Schrijfster noemt haar schetsenverzameling: „Momentopnamen”. Ze wil ze dus als snellekjes opgevat zien, die één moment vastleggen. Uiteraard zijn daardoor de stukjes heel kort, enkele luttele pagina's en veelvuldig in aantal; daarbij ligt het accent vooral in „de toepassing”, de slotbeschouwing, die het religieuze element toelicht, dat in de schets ligt opgesloten.

Hieruit nu blijkt het evangeliseerend karakter van den bundel; niet de kinder-psychologie als zoodanig is de hoofdzaak, maar wat aan geestelijke waardij in de waarneming van het kinderleven ligt opgesloten, wat die observatie leert zien in het

eigen leven, in de verhoudingen rondom, waar dikwijls zooveel is, dat gansch vreemd is aan den geest van Christus, die immers herhaaldelijk een kindken nam en dat in het midden der menschen stelde.

In deze strekking ligt de beteekenis van dit boekje. Als men haar verstaat is men geheel verzoend met het op 't eerste gezicht ietwat onevenwichtige der korte stukjes, die soms meer beschouwing over dan beschouwing van het object zijn, gaat men de fijnheid waardeeren, die in vele van die opmerkingen tot uiting komt.

Een voorbeeld moge daarvan getuigen. „Jaantje” is een preutsche meisje, die van moeder geleerd heeft er voor alles op te letten, dat de menschen niets aan te merken hebben. In enkele korte trekken is Jaantje zoo geteekend. En dan volgt dit slot:

Jaantje, kind, voor je groot bent, zal je moeten leeren inzien, dat 't er niet op aan komt, wat de menschen van ons zeggen. Als ze goed van ons spreken worden we daar niet beter van, en als ze kwaad spreken, niet slechter. We zijn allemaal heel iets anders, dan de menschen van ons denken.

Maar wat er wel op aan komt is, of onze ziel recht staat tegenover God.”

Een ander voorbeeld: De dokter heeft van een der leerlingen gezegd, dat hij blind zal worden. De jongen weet het, merkt het zelf ook wel en heeft een zeer zwaren strijd. Op een lange wandeling spreekt de juffrouw met hem. De angst, „gloeiende, heete, verzengende angst” schuift achter het tweetal aan, maar er was ook de Man van Smarten, die met dien angst den strijd aanhond en overwon. Volkomen rustig volgde nu de jongen den Heiland, „Die den weg zou wijzen, door zelf vooraan te gaan”. En dan komt het besluit:

„Zes weken later is hij gestorven aan longontsteking. Op 't laatste oogenblik zei hij met schitterende oogen: „Ik zie alles”.

God is barmhartig en genadig. Maar niet halverwege den berg Moria werd Abraham gezegd, dat zijn offer niet noodig was.

Eerst, toen hij dat volkomen en vrijwillig in den geest gebracht had.”

Door zoodanige toevoegingen aan wat verteld wordt, komt diepte in het boekje, kracht van getuigen ook, die de evangeliseerende strekking versterkt.

Dat het uiterst moeilijk is bij zoodanigen opzet den toon zuiver te houden, niet „opzettelijk” te worden in de „toepassing” en geforceerd in het concludeeren; behoeft wel geen betoog. Schetsjes als „Het Speelkwartier”, „Langs de Straat” bewijzen, dat de Schrijfster aan die moeilijkheid niet geheel ontkomen is, en ook vallen enkele stukken als „Die, als Hij gescholden werd”, „Vergeet de smaakvrede van Versailles niet” buiten het kader van den bundel. Maar over 't geheel genomen, mag van dit boekje worden getuigd, dat het, juist in z'n hoofdinhoud, voortreffelijk is. Gewenschte soberheid geeft aan de gedachten kracht; er ligt een glans van geloof en een gloed van liefde over de meesta stukjes, die ons dit eenvoudige boekje met erkentelijkheid en waardeering doen ontvangen.

Als tweede reden, waarom we in deze rubriek over dezen bundel spreken noemden we z'n kwaliteiten.

Nog een enkel woord daarover ten besluite.

De psycho-analyse, die uitgangspunt is van de beschouwingen, is alleszins verdienstelijk. Het aantrekkelijke daarvan in de boeken van Mevr. Cohen — de Vries vinden we in vele opzichten hier terug. En dat is een eigenschap, die, in het licht gezien van de moderne letterkunde-openbaring, literaire waarde geeft.

Voorts treft herhaaldelijk een fijne penseelstreek, die de taal kleurt naar den inhoud der woorden. En ook dat is een verdienste, die vermelding verdient. De Schrijfster kan vertellen, maar ook weet ze, wat ze vertelt, te zetten in de kleur, die het juiste effect er aan geeft.

Eindelijk is een uit literair oogpunt beteekende eigenschap van het boekje: 't emotioneele. Er is leven in vele schetsen, omdat de Schrijfster haar geheele ziel er in legt, de warmte van haar liefde voor het kind, de behoefte, om den lezer van die liefde iets mee te deelen en hem er doet te bezielen. Ook deze kwaliteit brengt het boekje op een hooger plan.

Het moge dan niet een zuiver literair werk zijn als dat van Mevr. Cohen — de Vries — stylistisch merkten we b.v. nog al wat onzuiverheden op — 't is toch van zoo goed gehalte, dat het ook als zoodanig niet zonder beteekenis is.

De hoofdzaak echter blijft de evangeliseerende inhoud.

En die is voortreffelijk.

C. T.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

De United Free Church neemt een bijzonder groot plaats in onder de kerken met een presbyteriaans kerkregering. Zij is zich van haar positie bewust. Zij houdt in den loop van elk synodejaar een rondschouw over de kerken. Dat doet zij officieel. Zij heeft daartoe een „koloniale en continentale commissie”. Deze commissie is samengesteld uit vier en veertig leden,

waarvan drie tag ouderling, leden en zoogenaamd van drie leden. Ook ten onzen secretaris. De lijks informatie Church corre toe strekken en uit de scheiden ket dan weer de het kerkelijk commissie d wordt toever schappen, aa landscho ker formeerden rapport uit met kleine zijden, ontv op den ons halingstecken geloofsgemeen staerd, dat in die leden verspreid wo den oorlog te breed zoovele brood zoeken moeicnis te n van het rapp worden de Malia Al hamas, Er Singapore bay, Caler rakter van de vergelijken m schen in Ar kerk van Ut gereformeerde gen in Noor in Argentini mede dan d der United F genoemd.

Verder volg zeesch geboc enige opmer vertuizing et gewezen op daizend guld Toch zijn er kerken die t overzicht va De Unie v groep. Bij de m de Unie b meegerekend de Gereforma deze 75.000 De conclusie de noodzakel daartuit wel l lagn; IV. He Zeeland; VI. nala, in IX. bouoienieser giers, Gib den arbeid met wat onz belangen der landsch-Indi.

Daarna vol Continent, op rangt aan m Commissie w alle andere cteord; dat geniet en ze dat zich haas met het oog treffende de kerkgemeensc geacht. Zij z heel gemakke in de Honga betoon opzich vooral in het de Schotten z op 't vastelan die in druk vloed uit. En bijkans mijn j zorg zijn. Wij verkeerde god land op het hoe groot w beuven van F non wij than predikanten e Het rapport missie ooder woonachtig, d dentie met de hiele medede alle predikan een „in mem jelden vico-vo Na deze inl pori over de t op het vastela linden (de a Portugal, Fra Verder worde lains, Interla Hierop volg toestand en op het vaste

¹⁾ Uitgever is: La Rivière en Voorhoeve, Zwolle.